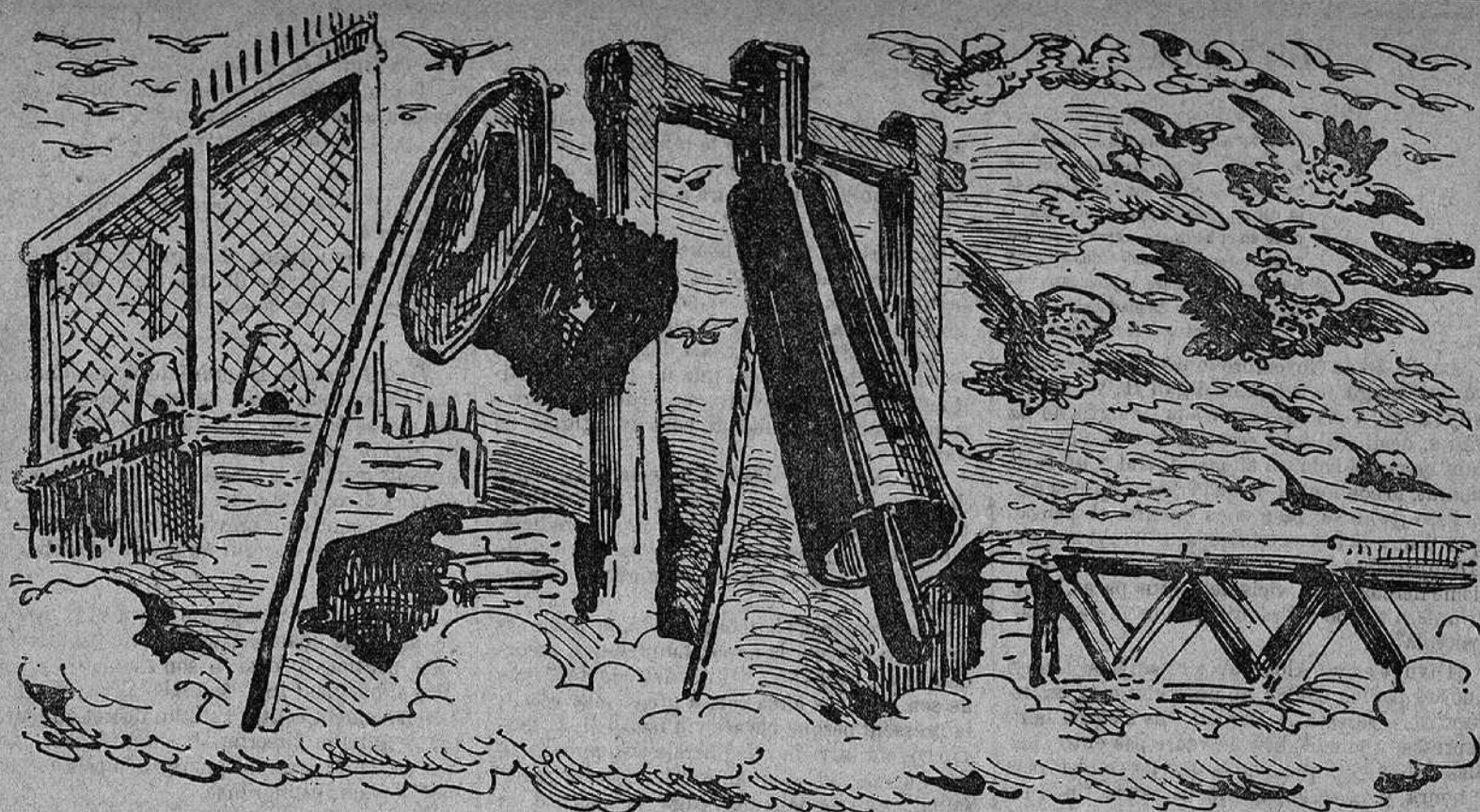

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

A BOCA TENCADA...

Vaja que 'n aquet temps es un gust ser periodista.

¡DIVUYT ANYS!

«No sabemos porque, hoy 28 de noviembre, nos encontramos de buen humor, como si entreviéramos que no han de ser eternas las desventuras de la patria; como si algo se nos apareciera en el horizonte, capaz de ser un remedio á aquellos males, una solución á tantas dificultades y problemas como la revolución ha planteado.»

(La Epoca. 28 de noviembre.)

Lo dia 28 de Novembre lo fill de la seva mare, lo vástago de la familia dígalí H, vá fer divuyt anys. Veus aquí explicada l'alegría de La Epoca, destinada á fer época, ja que es una cosa tant estranya com un alfonsí liberal y un carlí honrat, lo bon humor de un periódich tant serio.

Pero ¡ja se vé! ¿Qui no s'alegra al pensar que 'l noy de las escófulas ja te divuyt anys?.. ¡Divuyt anys! Ha pogut triuñar sobre 'l raquitisme hereditat dels vicis dels seus pares, y no triuñará també del raquitisme de la nació espanyola?

¡Divuyt anys! Alegréuvos espanyols! L'any que vé podréu contar ab un soldat mes en lo cupo de la reserva.... Pero no 'us alegréu tant depressa, que no l'heu de veure pas entre las filas del exércit que avants que tot combat per l'honra y la vergonya de la patria, ja que may pot gastar-ne qui no 'n té.

Aquest noy que als 28 del mes passat vá fer divuyt anys, no espera sino que 'l seu cusí lo noy Terso, cansat de fè 'l ximplet per Navarra y las Vascongadas, l'hi deixi una mica de lloch, pera venir á honrar á Espanya, continuant-ne sas empresas.

Si: sas pretensions no poden menos d'acabar en punta: la bayoneta, 'l sabre, la llansa.. ¡veus aquí 'ls medis persuassius que 'ns prepara 'l tendre colegial de Viena! veus aquí lo que posá de bon humor, als que crehuen que no han de ser eternas las desventuras de la patria! (1)

Y no dihém aixó per dirho, no 'u dihém de primer antúvio: nos autorisa la rahó natural, y la convicció íntima de que es molt certa, aquella valenta estrofa de un poeta revolucionari de Setembre:

«Los reyes destronados á balazos
volverán á reynar;
mas los reyes echados á escobazos
no reynarán jamás.»

A cops d'escombra va sortir d'Espanya la dinastia borbónica y lo que d'una casa s'tréu ab l'escombra, vá á parar al femer.

La pols y las tranjinas vingan de la casa de un pobre jornalero, surtin dels suntuosos salons de la noblesa, son sempre trenyinas y pols, de las quals se'n encarrega 'l carro de las escombrarias.

Los Borbons corromputs, ingrats y venjatiús no poden tornar á Espanya, sino 'l dia en que 'l poble espanyol siga mes corromput encare de lo que ells ne foren: y serne tant com ells ja es impossible.

No: may tornarán á Espanya ab lo bon grat dels espanyols. La llibertat que desitjem, aquesta llibertat que tanta sanch nos costa, podrá donarnos dias de desventura ¡vingan enhorabona!

Preferim aixó, al espectacle vergonyós de un trono degenerat, ofegantnos ab sas odiosas tiranías y envergonyintnos cada dia ab sas torpes liviandats. Preferim lluytar com are, sis anys seguits, sense trobar lo centro de gravetat en que l'ordre y la llibertat s'agermanin y veure trossejadas nostras mes íntimas esperansas y destrossarnos mútuament en perpetua discordia y viure, ex. fi. la vida de la lluyta y del afany, á morir vivint, baix la fèrula dels destronats de Setembre.

Aixó d'are es un aprenentatge difícil: son las primeras caygudas del nen, que corra sens caminadors: la restauració borbónica fora 'l

(1) Patria, en lo sentit mes vulgar de la paraula: Heilixin panxa.

restabliment de una tutela sols comparable ab la paternitat de Saturno, que devorava als seus fills.

Si plé de desventuras y de desgracias, net está 'l poble del llot de la infamia, desde que unánime s'aixecá contra 'ls Borbons. Net está 'l poble, y no tornarà á embrutarse.

¡Comprenen are 'ls homes que 'l dia 28 de Novembre d'aquestany estavan de bon humor, porque havem dit que las pretensions del colegial de Viena acababan en punxa?

Aquest odi que s'exhala del cor de tots los espanyols honrats, odi que no poden amortiguar sas actuals desventuras, té de pesar forsovement sobre la familia H com un estigma de foch.

Y al contemplar desde son desterro la rebel·dia de una nació impenitent, que trenca ab titánica audacia l'arbre secular de la tradició, mes que la concupiscencia y la luxuria de reynar, dehuen sentir la formigor de la venjansa.

¡Una venjansa borbónica! Ah! lo poble la present: concebirla no pot. La present, recordantse de Fernando VII donant als defensors de son trono, la forca com á preni mes elevat: la present porque encare viu Isabel II, la tendre noyeta salvada pels liberals del naufragi de una guerra civil mes sangrenta encare que l'actual, que 'ls doná per paga la mort ó lo desterro: la present porque calcula que una rassa de llops no pot engendrar ovelas.

Si aquestos son no mes los fruyts de la ingratitut ¿qué serian los fruyts de la venjansa?

Estigan donchs de tot lo bon humor que vulgan los homes de la Epoca: pero llansin una mirada sobre 'l passat y ponderin los sentiments del poble espanyol, si desitjan torná á posarse serios.

Y pensin que 'l vintivuyt de Novembre no té per l'immensa majoria de la nació mes que un significat.

Si en tal dia d'enguany lo fill de sa mare ha fet 18 anys, en tal dia del any que vé, si no 's mor avants, ne farà 19, y bon profit l'hi fassan.

ESQUELLOTS.

Los bisbes de Fransa ordenan rogativas públicas als seus rabadans espirituals, ab motiu de la próxima reunió de l'Asamblea.

Las rogativas públicas no tenen lloch, sino quan sobreve sobre 'l país una d'aquellas calamitats generals mes espantosas.

Es, donchs, la primera vegada del mon qu'estich conforme ab l'opinió de un bisbe: si, l'Asamblea de Versalles es una de las majors calamitats que pesan sobre la Fransa.

A Manila hi ha hagut terribles tremolors de terra.

A Filipinas solen anarhi 'ls empleats mes pèrdís, y tornarne 'ls mes opulents.

¡Qui sab, donchs, si aquets tremolors, reconeixen per causa 'l temor de una nova fornada d'empleats!

Son tant susceptibles aquellas islas!

Los carlins tractavan de sitiar á Morella.

Pero hi vá en Villacampa y 'ls dona una espolsada qu'encare bufan.

Ells tractavan de posar siti á la plassa, y molts d'ells van lograrho, quedantse al siti.

¡Oh! 'ls carlins! ¡Quan s'empenyan en una cosal...

Un dels oficials carlistas presentats á Irun, al parlarli del estat dels seus, deya:

«Ja no podem mes, ja no tenim confiança en la causa de D. Carlos: los gefes nos venen ó 'ns fan traició: los generals nos abandonan ab lo rey al davant.

«Quan lo de Oyarzun ahont me trobava, lo rey va fugir mes depressa que una llebra.»

Tant depressa dirém nosaltres que hi há qui assegura que doblegaba tant la cama que fins vá clavar-se una espuela á l'anca.

Ab lo cabecilla Gamundi hi vá un tal brigadier Boch.

En lo gran drama de la guerra civil actual poden los fets ser de tragedia: en quan als noms si que ben bé son de sainete.

Tratatí! tratatí! D'ordre del comandant militar de aquesta plassa de Santisteban, en nom del rey se fa saber: que queda prohibit parlar de la gran victoria que han alcançat los reals exércits frente á la plassa d'Irun. Los contraventors d'aquesta ordre serán passats per las armas incontinent previa sumaria executoria.

Aquet pregó es rigurosament històrich.

Los lectors:—Y vaja que 'ns diu l'Esquella de aquestas manifestacions dels estudiants? ¿Son políticas? Y si 'n son ¿en quin sentit? ¿Son alfonsinas? ¿Son federals? ¿Van dirigidas exclusivament contra l'últim decret que merma l'antigua llibertat d'ensenyansa? ¿Son una causa de desordre promoguda pels carlindas? Veyám, expliquinse.

Senyors: dihém nosaltres: en boca tancada no hi entran moscas: al buen callar, llaman Sancho, y cada paraula avuy dia pot costarnos un grapat de rals.

Aixís donchs, parlant dels estudiants, los hi dirém no mes, que ab llibertat ó sense llibertat d'ensenyansa, son molt mes felissos que nosaltres: ells poden fer campana sempre que volen, y nosaltres la tenim suspesa.

A CABRINETY.

SONET.

Com era inseparable de la gleba
l'esclau en sigles de fatal memoria,
així es inseparable de la gloria
¡oh Cabrinety! la memoria teva.

Si 'l negarte una creu pensa que t' lleva
tal volta algú la heroica executoria,
protesta á presunció tant ilusoria
tot noble pit un monument t'eleva.

No s'irritin tas cendras veneradas
á l'agravi ab que avuy se't galardona:
mira avants d'hont te venen los menypréus.

Tas proesas l'història té grabadas,
la gratitut del poble es la corona,
ton nom es immortal... ¿A qué las creus?...

TARAVILLA.

L'intrèpit Despujol, un del gefes qu'en l'actual campanya té mes caràcter d'heroe legendari: ell que á un valor estremat, reuneix una instrucció sólida y una educació fina y simpática: qu'es guerrero y artista á la vegada: que fins ha merescut que 'ls pobles carlins del districte ahont opera l'hi digan lo Cabrinety liberal, acaba d'ensajar un nou método d'acabar ab los carlins.

A quaranta presoners que tenia en son poder....

¿Va fuserllarlos potser? dirán alguns carlins admiradors del sistema Savalls?

Donchs nó: vá regalarlos un' unsa d'or á cada un, de la seva butxaca.

Temém que si vá fentho aixís, tots los carlins se deixin amarrar.

A nosaltres, francament... ¿per qué negarho? Mes qu'aixó, moltíssim mes nos agradan cops, com lo de Villafranca del Cid.

A Olesa una partida de lladres deté lo tren que 'l dimecres venia de Madrid: resultat 14 mil duros fora de las butxacas dels pastjers y 60 relotjes de menos y altres 12 mil duros fora de las caixas de l'empresa.

Aquets lladres duyan boina.

L'altre dia va un senyor á un estanch: compra un gran número de sellos, fa tancar-se 'ls

dintre de una carpeta, que duya a la mà. Al anar per pagarlos, s'escorcolla y diu que s'ha deixat lo porta-monedas a casa. Mentres va a buscarlo deixa'l carpeta per penyora. Pasa un' hora, passen dures: l'estanqué per últim se decideix a obrir-lo. Què hi havia a dintre? una caricatura del Terso. Tot buscant lo porta-monedas lo socio havia verificat un sorprenent escamoteig.

De modo que per robar, boina: per estafar, caricatura del Terso; per fer mal al pròxim qualsevol trasto de carlí: al temps que hemarivat no hi ha mes remey.

Los carlins miravan d'apoderarse novament del Mont de Sant Marcial, que s'està fortificant pèl nostre compte.

Un sol batalló de *micalets* bastà per retxassals ab la punta de la bayoneta.

Jo no sé, pobres carlins, aquets *micalets* los donan de tant en tant uns *miquels* tant grossos...

CONSELLS.

Llegia 'l Terso 'l Quijote per aprendre l'espanyol, com bô es lo libre y el burro, tot seguit l'hi agafa son: encare los ulls no tanca ja etjega terribles ronchs, y encare los ronchs no etjega somnia de bô y millor.

Transformat en Sanxo Panxa, sentne 'l Quijote un rector dels que van a las partidas mes prim y lleig que un nyinyol, escolta com l'aconsella ab caballeresch fervor, badantne dos pams de boca, dos pams de boca o de fora.

«Escolta don Carlos Panxa, lo que vaig a dirte jo: en la conquesta que intentas véshi sempre ab peus de plom, que avants que al cap, en los péus tenir lo plom es millor.

«Rev que 'l fallan no fá basa: per fallà 'l basta un trumfot: per fallarte a tu D. Carlos, qualsevol soldat es bô.

«Espasas are son trumfos passa, si no tens bon joch, que mes val perdre alguns tantos que no rebre'n poch ni molts.

«Tip estich de jugá al solo y no he olvidat un sol jorn: si al solo quieres jugar de passar, no't cansis, no.

«Val molt mes que 't digan limit, que no pas que 't digan mort: no valdrian tas absoltas lo que are ab tu guanyem tots.

«No es que l'isla Barataria tingas de deixar per xó: per tot arreu se vá a Roma, y home previngut val dos.

«Entretente are com are ab honestas diversions: als teus enemichs fusella qu'es espectable molt bô,

sigas de totas las donas dels qui 't defensen, espós, fesne dels convents serrallós fesne serrallós devots y fes que Senyor te digan las esposas del Senyor.

Menja sempre a dugas barras llus y bé y bou y turróns, y pensant que 'l mon conquista qui no té vergonya al mon,

regalat com un tocino, esperar lo dia pots en que 'ls que avny te combaten de vellesa s'hajan mort.

«Oh Carlitos Panxa, a l'era no hi vajas sino vols pòls: fuig sempre de las batallas,

no vulgas fruyta ab pinyol: si ab un dia no's triufla pot ferse ab un sigle ó dos:

lo gran que es viure de gorra quan de corona no's pot.

«Aixó 't diu un qu'es teòlech teòlech y filosofh,

sabi en gramàtica parda

y trabucaire famós, que sab béure vi ab lo calse com ayguardent ab lo bôt, y 'l cel conquistar desitja cansat de coneixe 'l mon.»

En aixó 'l Terso 's desperta fá un badall, després de un ronch, s'estira, y 'l cap gratantse, s'ajéu del altre cantó.

P. K.

SANS.

«Quin es lo sant mes bô per un quadro?—Sant March.

«Y 'l Sant mes bolero?—Sant Pasqual Baylon.

«Y 'l Sant de menos societat?—Sant Silvestre.

«Y 'l Sant que may será 'l primer en lo cel?—Sant Segon.

«Y 'l Sant patró dels catalanistes qu'escriuen ab es:—Sant Hermetes.

«Y 'l Sant mes carlí?—Sant Llop.

«Y 'l Sant que's menja als altres sants?—Sant Joseph de Cala-sants.

«Y 'l Sant mes barato?—Sant Pere Regalat.

Dugas beatas:

—Ay, ay! Senyora Encarnació ¿d'hont surt are ab lo vestit tot plé de frares?

—Ay jalabat siga Déu! potser si que per un miracle del Senyor, tinch sota del vestit tota una comunitat religiosa.

—Nó, nó, Senyora Encarnació, parlo de que 'l porta plé d'arrugas.

FABULETA.

De la *Ratera 'l Guero* un dematí per no saber que fer vá tallá un pí; y en *Nas-ratat* per no saber que fé devorá ab llana y tot un pobre 'bé.

Després d'aixó, estimats lectors diréu:

—De bestia senyalada lliure 'ns Déu.

E. X.

Lo Shah de Persia ha publicat un libre, es-plicant lo seu viatge per Europa.

Es un escrit es tant manso y conté unas observacions tant infantils, que 'l mes trist xicotet dels que venen mistos pèl carrer, seria bô per Shah de Persia.

Vaig una mostra del libre. Parlant de l'Exposició de Albert-Hall, en Lóndres, diu:

«Vaig veure un quadro d'un burro y vaig preguntar:—Quan val?

Llegí lo préu lo director y digué:—Cent lliuras esterlinas.—Aixó equival a 250 tomans de Persia.

Jo vaig dir:—Lo préu de un burro viu es ab prou travalls de cinch lliuras ¿cóm es donchs que es tant car un ourro pintat?

Respongué 'l director:—Perque no costa res de mantenir, y no menja palla ni civada.

Y jo vaig dir:—Si no costa res de mantenir, en cambi tampoch serveix pera treballar, ni muntar. Y varem riure d'alló més.»

Lo Shah no parla en lo libre de quan val un rey pintat y un rey de debó.

Ocupantse de la dona del Emperador de Russia y de son viatge a Inglaterra, ahont hi ha estat sempre costipada, diu un periódich:

«La Czrina es una planta delicada que sols en estufa pot passar l'hivern.

De modo que tots los reys son aixís, poch mes ó menos.

Una petita diferencia hi ha no obstant, y es que mentres uns viuen en estufa, 'ls altres viuen en un estufat continuu.

Tot es qüestió de llenya.

Un párrafo instructiu, extret de una correspondencia de París que publica 'l Brusi.

Se tracta del efecte que produhien entre 'ls monárquichs, las eleccions municipals guanyadas en Fransa, en sa gran majoria pèls republicans.

«Lo govern, diu, no está menos impresionat que 'ls conservadors. S'asegura que'l Mariscal Mac-Mahon després de retxassar l'idea de un cop d'Estat, está are disposat a emplear la forsa pera lliurnos dels perills que'ns amenasan. Lo gefe d'Estat y sos ministres desitjan avants que tot evitane a Fransa la vergonya y la desgracia de ser gobernada pèl partit radical.

«No s'estranyin donchs, si lo mateix que vint anys endarrera, l'exèrcit nos desembrassa en bréu dels radicals.»

Y ¡viva'l partit coservador! Y ¡viva la legalitat!

Definitivament los ciutadans que plens de respecte y segurs de l'apoyo que tenen en l'opinió pública, van a las urnas a fer triunfar sas ideas, son uns demagogos de la pitjor especie. Los conservadors, no: ells son los homes sensats: ells sense more escándol saben ferir per l'espatlla, quan convé.

Lo cabecilla Lozano en lloch de sufrir garrot, será passat per las armas.

Vaja; aixís al menos, ja es un consól.

Lo dia 28 de Novembre, quan los alfonsins mes respectables Madrid se llevavan plens d'alegria pensant que 'l noy de las escrófulas cumplia aquell dia 18 anys, se trobaren ab que 'l carté 'ls havia dut un plech.

Era hermós, perfumat, contenia 'l franqueig corresponent, y estaba escrit l'adrs ab una magnífica lletra inglesa.

—Alguna bona noticia, exclamaren mes de quatre d'ells: no res, cosas del dia d'avuy, digueren rompent lo sobre ab lo somris als llabis.

¿Qué contenia?

Aquet terrible *Manel Thecel Phares*, semblant al del banquet de Baltazar, que apareix tot sovint per las cantonadas de Madrid: aquell lema que fou lo primer crit de la Revolució de Setembre: l'inolvidable.

«Cayó para siempre la raza espúrea de los Borbones.»

—Mistuis, senyor, mistuis.

—A veure, noy, dóm una capsa.

—Tinga.

—Jesús! ¡quina cosa mes xica!

—Oh! son de las d'are..... son de las de guerra.

¡Ay! Ja tenen rahó los que dihen que aquí a Espanya la política tot ho *empetitèia*.

La policia de Bayona ha detingut dos wagons carregats de *morrals* pera 'ls carlistas. Y luego dirán que se 'ls injuria si se 'ls tracta d'animals.

Morrals cantan!

Los inglesos y 'ls austríachs se dedican a fer exploracions al objecte de descubrir lo Polo.

Si no hi han pensat encare, los recomaném als valents voluntaris de Morella que la passada semana van descubrirlo en una masía situada per aquells voltants.

Y que la presa del cabecilla Polo, ha sigut de un efecte *glacial* pera 'ls carcundas.

CANTARELLAS.

Diuen qu'ets poch asseada y es perque 't tenen enveja, vés com dintre pots ser bruta quan te dius Maria-neta?

Te'n canto desde 'l terrat y al cantar no crido gayre: si vols saberne 'l motiu, puja aquí y veurás ton pare.

L'amor es un vel de llana (género bô per l'hivern) que tapa 'ls ulls, las orellas y arriba fins al clatell.

BREU.

Que demanant se vá a Roma
es molt cert, deya l' lsern;
mes jo demanante nena
hi anat a parà a l' infern.

Diuben que ab do-mi en Badó
hi canta qualsevol tema;
pro a mi 'm sembla que ab mi-dó
milló hi cauta un plat de crema.

A. F. O.

M' has dit, Emilia unas cosas
que no las diu un pillet:
tú pots ben dir qu' ets modista,
pero de modos no 'n tens.

P. K.

Un nen petit se troba en lo balcó junt ab lo
seu pare, y l'hi diu.

—Papá: molts cops quan vaig a passeig,
sento que dihen:—Mira quin pollo.... mira
quina polla.... miro y no veig pas cap gall ni
gallina. ¿Qu' és un pollo papà?

—¿No has vist may un senyoret ben ves-
tit, ben planxat, elegant, ab un bastonet, ab
lentes.... aixó es un pollo... Tè, mira, aquell
qu' are surt de la cantonada ¿no 'l veus?

—Ay carám! Aquell cada dia ve a veure a
la mamá quan vosté es fora.

—Mosca!

Passava per la Rambla de las flors un pagés
qu' es coneixia qu' era casat de nou, de costat
a una minyona de la seva mena. Se veyia que
havian vingut a passar aquí la lluna de mel.

—Mira quantas tendas, Sileta: qué bacallá!
que barrils d' anengadas! quinas pencas de
cansalada...

La Sileta plorava.

—¡Ay ¡ay! ¿que tens are?

—No res....

—Digas, dona ¡que tens?

—Ay Isidro! Al veure tanta cansalada,
anyoro 'ls tocinos de la cort de casa.

Una dama de talent
que parla sens lo ni só,
volgué en certa reunió
parlar del temperament.

Y ab veu alta y ab frescura
exclamá sens vacilar:
—Jo si que pèl regular
tinch bona temperatura.

F. DE B.

—Ab qui enrahonas Mercè,
preguntá un dia en Bernal
a una minyona.—Ay carat
are enraho ab vosté.

B. V.

Fent brometa Mossen Pich
vá dir a un carca:—No notas
qu' es un bell burro l' Anrich?
—Se 'l mirá y digué: Jo 't flich,
hi he caygut de quatre potas.

A. F. O.

SOLUCIÓ

que correspon a lo insertat en l'
últim número.

1.ª PREGUNTA 1.ª—Per endavinarho, 's necessita no saberho
avants.

2.ª ID. 2.—La B.3.ª SALT DEL CABALL:

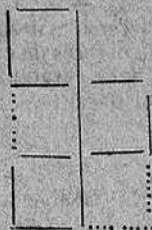
De llenya gran provisió
havém de fer per Novembre
perque en entrant al Desembre
apretará la fredó.
Auxiliarnos com germans

la religió nos ensenya:
y ho complirém donan llenya
als carcadans inhumans.

4.ª GEROGLIFICH.—No 's pot ser pobre per cap diner.

5.ª CALCUL NUMERIC.—L' un mistayre tenia 7 quartos y l'
altre 5.

6.ª CALCUL GEOMETRIC.—Los punts indican las tres líneas
eliminadas.

7.ª FUGA DE VOCALS.

Molt déu agrada 'ls lo peix
als carlistas Catarina,
perque a tot arreu ahont son
si 'ls ne donan de tonyina!

8.ª FUGA DE CONSONANTS.

Roda al mon
y torna al Born.

9.ª ANAGRAMA.—Certa.—Terca.—Recut.—Calre.—Recta.10. XARADA 1.ª—Ge-ne-ro-sa.11. XARADA 2.ª—A-vi-la.

12. ENDAVINALLA.—Poll—llop.

Han endavinat totes las 12 solucions los ciutadans M. de
la Caterva, D. Dalmat, Tranquils del Hospici, Un Pela-canyas
y Aquell; totes menos la 1 Un altre pelacanyas; menos
las 1 y 3 Un Antididacosmopoliterapich; menos las 1 y 5 Pe-
re Sistellé; menos las 1 y 6 Aragonés Catalá; menos las 3 y 8
Dos escabellats; menos las 1, 8 y 10 D. Mía Net y Un In-
glés; menos las 1, 3, 8 y 10 Fill del Bisbe; menos las 1, 3,
4, 6 y 7 Ralip y menos las 1, 3, 8, 9 y 10 March Bell; han
endavinat las 4, 5, 7, 8, 11 y 12 Dos Baliga-balagas tarra-
senchs: las 2, 4, 6, 7, 9 y 12 Un mallorquí; las 4, 7, 9, 10,
11 y 12 Ismael; las 2, 4, 3, 7 y 11 Un físich, las 4, 5, 7,
9 y 11 C. Marcol y C.^a; las 6, 7, 10, 11 y 12 Artagnan; las
3, 4, 5, 6 y 9 Dos Amichs; las 4, 5, 7 y 8 Promés de la Co-
sina; las 4, 6, 7 y 8 Matéu Plis; las 4, 5 y 7 Un Pintaire y
Papeloya; las 2, 6 y 7 F. R. y L. y Adriana Angot; las 4,
6 y 7 Sabaté fart; las 4, 6 y 12 Un balagueri; las 2, 5 y 6
Ferro M.; las 4 y 7 Cupido; Arturo del Mas y Egum de Igu-
lada; las 6 y 7 L. F. y R.; la 7 no més, Inglés Catalá y La
Manascala; no mes la 6 Lo Pobre y no mes que la 5 Barillas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls
ciutadans Ralip, Pere Botero, Manxayre, Un pelacanyas, Tran-
quils del Hospici y Taravilla.

N' han remesas d' arreglables Lluich Petxinas, Pere Sis-
tellé, Dos escabellats, C. Marcol y C.^a y Dos Amichs.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
falsos d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil.

Ciutadans id. etc. y C.^a Aprofitaré un epigrama y una
cantarella.—F. C. G. La poesia te poca novelat, y en aquests
temps es perillosa.—Un Inglés. Guardaré lo geroglífich: la
forma que té no 'ns permet insertarlo per ar.—Home de las
foras. Lo seu segon hi anirà.—Dos ximplés. Insertaré l'
altre quento.—Barret vell. Y la seva fuga de vocals, també.
—Enrich Xarau. Ja hem fet tot lo que podiam.—Llus Petxina.
Arreglaré un epigrama. Lo demás no fila.—Nyela.
Aprofitaré la fuga de consonants.—Llambrochs. Y 'l primer
geroglífich de vosté.—Gestus. No tenia necessitat de enviarnos

SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA.

bè m	nen,	nen	escrip	co	ma	pots	bé
las	tors	tam	tei	trea	hi ha	sa,	una
y	te	te	cap	l'o	xa	tam	aixis
que'm	no	á	rem	ti	que	so	tan
com	st	ras	lla	tros	yas	mar	cas:
yas;	d'a	S'en	no'n	del	de	mou	y
re	gua,	ta	si	tre	y	ro	te'l
ques	mes	fas,	ay	les	Me	mitj	las

PERE SISTELLÉ.

GEROGLIFICH.

CACO no X 3 CACO

AQUELL.

(La solució en lo próxim número.)

un' altra poesia per compendre que la seva té grans defectes.
compari la versificació despassionadament y estará ab nosal-
tres: respecte a la determinació que ha pres, vosté es due-
nyo de fer lo que vulga; l' únic que l'hi dirém qu' es molt
injusta.—Comich d' Horta. Hi anirà 'l anagrama: lo càlcul
geométrich no 'u permeten las condicions de la tipografia.
—Ciutadans Simo Lanterea, Dr. Pruna, F. D. C. Un impresor,
Sabaté fart, Vaig de conich, J. D. Bordeta, Enamorat de la R.
Ximpiels del carrer del Bisbe, Cupido, M. de la Caterva,
March Bell, Ismael, Un pintaire, Cupido, F. D. A, La Manas-
cala, Un Xino, Manxayre, Un pela canyas, Capitá Marcol y C.^a
y Dos Amichs. Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per
nosaltres.—Cusi de l' Angelona. No vaja depressa que ja 'ns
ne recordém.—Llicenciat del 69. Hi anirà logogrifo y canta-
rellas. La poesia fluixa.—Pela canyas n.º 1.º Insertaré lo
càlcul y guardaré lo geroglífich per ocasió oportuna.—
Aquell. Hi anirà la fuga y las preguntas.—Aragonés catalá.
Y 'l seu salt del caball, també.—Dos baliga-balaga tarra-
senchs. Aprofitaré la combinació del logogrifo.—Adriana
Angot. Hem fet ja lo qu' hem pogut. Envihi.—Barillas.—Si
vol que l'hi diguém la veritat, no enteném lo seu càlcul. Pre-
senti 'l mode com se resolt.—Un Balagueri. No podém aprof-
itar mes que 'l càlcul.—Ralip. Y 'l seu problema: lo demás
es vell.—Tranquils del Hospici. Insertaré anagrama y fuga
de consonants.—Taravilla. L'hi doném mil gracias.—Lluich
Petxina. Publicaré una cantarella y res mes.—Dos escabe-
llats. La poesia es molt desahuyada y poch espontánea. Lo
logogrifo bè.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina cosa hi ha en la naturalesa que
al morir fa neixer a sa mare?

LATETA.

2.ª ¿En qué se sembra una casa a una saca?

FILL DEL BISBE.

FUGA DE VOCALS.

n b.r.r. . n.p.n.r.
v.n t.n.r.n. r.l.c.n.s;
..l.s n.. m.s.s d. t.n.r.l.s
n.s.q. 'n C.r.l.s d. R.b.n.

P. K.

FUGA DE CONSONANTS.

a.a. à a .a.a .a.a.
a. a.a. .a. a.a. a.
a. a. a.a. .a. a.a.
a.a. a .a.a à .a.a.

F. C. y G.

ANAGRAMA.

Ab sis lletras solament
vuit solucions buscarás,
que facilment trobarás
trencante 'l cap un moment

D' aritmética es regl' una:
dos van los carlins que ab fe
lluyan; y tres solen sé
los que hi van per fer fortuna.

Mes la quarta 'ls seguirém
encar que al Mont quinta sigan
perque nostres fills no digan
que 'l sisé triunfar deixém.

Com las rondas del seté
eixas vuit van desolant,
en nom de Déu predicant
y matant a qui a ma 'ls vé.

TRENTA-CAMAS.

I.

Primera-dos s' apellida
una que 's diu quarta-quinta,
es belluguet, aixerida
y per cinch-cinch sola 's pinta.

Prima-dosotercera dona
al que per ella amor sent;
lo meu tot busca al moment
lector, entre 'ls noms de dona.

TRANQUILS DEL HOSPICI.

II.

Sent dos-quart sola una tot
que n' era de bona hu-quart,
quant sent dirli Déu te quart
s' acosta un hu-dos de un bot.

Ella que ja hu invertit
sa intenció, un llarch hu doná
y ab ulls de tres-dos mirá
deixantlo plé de despit.

DOS AMICHS.

ENDAVINALLA.

Es animal ab la a,
ab la è ho fa 'l duelista,
ab la i es una modista
y ab la o ab la boca 's fá.
Veurás que com mes caminas,
mes llarga fas ab la u:
vaja, lector, de segü
que si hi pensas ho endavinas.

ALT Y PRIM.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAELFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.